

Arrest

nr. 169 636 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Benin-City. U woonde in Benin- City tot u 14 of 15 jaar was. Toen u ongeveer elf jaar oud was, in 1999, is uw moeder overleden. U woonde vervolgens bij uw vader en zijn tweede vrouw, H.. U werd echter sinds het overlijden van uw moeder slecht door hen behandeld. Uw vader keek niet meer om naar u en uw broers en uw zussen, jullie kregen zelfs amper nog te eten. U besloot daarom bij uw grootmoeder aan moederszijde in te trekken. U diende met school te stoppen om in het onderhoud van uw broers en zussen te kunnen voorzien. U was sinds een jaar water en fruit aan het verkopen op straat toen u, in 2004, M. ontmoette. Ze zei dat ze een huishoudhulp nodig had en vroeg u of u haar kon helpen. U stemde toe en ging mee met haar naar Lagos om er het huishouden te doen en voor haar drie kinderen te zorgen. Toen u er al enige jaren werkte veranderde hun houding tegenover u. Ze begonnen u

slechter te behandelen. U werd geslagen en kreeg er soms geen eten. De man des huizes benaderde u ook regelmatig en viel u lichamelijk lastig. U kon hem de eerste vijf jaar afwimpelen maar toen M. op een dag niet thuis was werd u door hem verkracht. U verklaart dat dit twee of drie keer voorviel. U sprak hier met niemand over uit schrik om uw werk te verliezen. Beneden het huis waar u alsmeid werkte was een kapsalon, daar ontmoette u O.. U kan zich haar familienaam niet meer herinneren. Zij kwam er regelmatig en u vertelde haar uw problemen. Zij stelde voor dat u met haar naar Europa zou kunnen reizen en in één van haar restaurants kon werken en voor haar kinderen zou kunnen zorgen. Gezien uw slechte situatie bij de familie M. stemde u hiermee in. Een maand later zijn jullie samen vertrokken. Zij regelde documenten voor u en jullie gingen per vliegtuig naar Turkije. Eens aangekomen in Turkije kreeg u een volledig ander verhaal te horen. Een week na uw aankomst zei ze u dat u zich zou moeten prostitueren om haar de reiskosten terug te betalen. Ze zei dat u haar 40 000 dollar verschuldigd was. U weigerde dit werk. U verbleef bij haar in een appartement. Na een maand hadden jullie opnieuw ruzie en liep u er weg. Bij uw vlucht ontmoette u enige mensen op straat die naar Griekenland wilden reizen en u sloot zich bij hen aan. U reisde met hen per boot naar Griekenland. Jullie werden op zee gered en naar een Grieks opvangkamp gebracht waar u ongeveer zes maanden verbleef. Na zes maanden kreeg u er documenten die u elke zes maanden diende te vernieuwen. U verliet het kamp en huurde met twee anderen een kamer. U werkte er in een dansclub. Begin 2013 besloot u ook Griekenland te verlaten en verder te reizen. U ging te voet naar Hongarije en nam van daar de trein verder naar België. Twee jaar geleden knoopte u een relatie aan met S.P., waar u nog steeds een relatie mee heeft. Op 13 maart 2016 werd u echter door de Antwerpse politie in een café gearresteerd bij een vreemdelingencontrole. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel en vroeg op 08 april 2016 asiel aan omdat u vreest bij een terugkeer naar Nigeria kwaad te worden berokkend door O. omdat u haar volgens haar nog geld verschuldigd bent. Gedurende uw verblijf in Griekenland en ook hier in België werd u regelmatig door haar opgebeld. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor O., een dame die u naar Europa bracht en die u vervolgens in de prostitutie wou dwingen om de gemaakte reiskosten te vergoeden. U vreest dat zij u naar het leven staat aangezien u haar nog een aanzienlijk bedrag verschuldigd bent.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u wel bijzonder laattijdig een asielaanvraag heeft ingediend. Dit doet reeds ernstige vragen rijzen bij uw nood aan internationale bescherming.

Rekening houdend met de vaststelling dat u verklaart sinds februari 2013 in België te verblijven (gehoorverslag CGVS p.6) en pas na een vasthouding ten gevolge van een vreemdelingencontrole op 13 maart 2016 besloot asiel aan te vragen, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Het feit dat u pas na een arrestatie besluit asiel aan te vragen relativeert de ernst van deze nood danig. Het gegeven dat u pas na een verblijf van meer dan drie jaar bescherming inroept van de Belgische asielinstanties is reeds een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en tast de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan. U verklaart hieromtrent dat u de procedure om asiel aan te vragen niet kende. U verklaart dit dan ook niet nagevraagd te hebben, behalve aan enige vrienden maar aangezien zij over Italiaanse documenten beschikten wisten zij ook niets van de Belgische asielprocedure af. Evenmin durfde u naar de politie te stappen omdat u geen documenten had en vreesde voor een arrestatie (gehoorverslag CGVS p.29). Hiermee overtuigt u echter niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u reeds sinds 2010 in Griekenland verbleef en daar wel asiel heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS p.4). Zodoende kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen. **Bovendien verklaart u bij uw asielaanvraag in Griekenland een andere naam te hebben gebruikt dan deze die u bij de Belgische asielinstanties opgeeft.** U staat er bekend onder de naam M.S.. U verklaart dit gedaan te hebben omdat degenen waarmee u reisde u vroegen een islamitische naam te gebruiken (gehoorverslag CGVS p.4). Dit echter, getuigt evenmin van een houding die er in bestaat de asielinstanties zo correct mogelijke informatie te verschaffen en dit reeds van bij het eerste interview in om het even welke lidstaat van de Europese Unie. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook reeds in ernstige mate uw nood aan bescherming.

Voorts verklaart u uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van puur economische motieven, namelijk u verklaart te zijn vertrokken om voor uw broers en zussen te kunnen zorgen. U

verklaart expliciet dat er niets anders was dat er voor zorgde dat u het land wou verlaten (gehoorverslag CGVS p.25). U verklaart weliswaar eveneens niet goed te zijn behandeld door uw vader en uw stiefmoeder maar sinds u naar Lagos vertrok, rond 2004, geen enkel contact meer met hen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.14-16), zodat dit onmogelijk enige aanleiding kon vormen om uw land van herkomst te verlaten. U haalt eveneens aan slecht behandeld te zijn door de familie waar u werkte (gehoorverslag CGVS p.10-11). U overwoog echter op geen enkel ander moment ander werk te zoeken, terug te keren naar uw grootmoeder of naar de politie te stappen om dit aan te klagen (gehoorverslag CGVS p.11 en p.20). Wat betreft de verkrachting die u in deze context aanhaalt dient te worden aangestipt dat ook hier moeilijk geloof kan worden aan gehecht. Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd omtrent deze feiten blijft u namelijk uiterst vaag. Wanneer u gevraagd wordt wat er precies gebeurde en wanneer dit dan wel voorviel geeft u geen enkele verduidelijking. U geeft aan dat dit misschien 's nachts gebeurde en u toen misschien al vijf jaar bij deze familie verbleef. U slaagt er zelfs niet in aan te geven hoe vaak een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden, u verklaart dat het twee of drie keer heeft plaatsgevonden. Minstens kan worden verwacht dat men zich duidelijk voor de geest kan halen hoe vaak men een verkrachting diende te ondergaan. U blijft dan ook zodanig vaag met betrekking tot deze gebeurtenissen dat deze moeilijk voor waar kunnen worden aangenomen. Ook hier heeft u daarenboven geen enkele poging ondernomen om de situatie aan te vechten. U sprak er met niemand over en ging niet naar de politie (gehoorverslag CGVS p.10-11). Bovendien verklaart u dat deze familie geen wil heeft om u nog op te zoeken. Uw grootmoeder heeft één keer ruzie met hen gehad omwille van uw behandeling maar hoorde daarna niets meer van hen (gehoorverslag CGVS p.27). Ook uw werk en behandeling bij deze familie kan dan ook bezwaarlijk als een motief voor uw vertrek worden beschouwd. **De door u ingeroepen economische motieven om Nigeria te verlaten vallen dan ook niet onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.** Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Wat vervolgens uw vrees betreft bij een terugkeer naar Nigeria omwille van de problemen die u kent met O. nadat u weigerde voor haar in de prostitutie te werken, kunnen eveneens de nodige opmerkingen worden gemaakt.

Dienaangaande kunnen in de eerste plaats een aantal vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u O. zou hebben ontmoet en wat er toe leidde haar te vertrouwen haar naar Europa te volgen. U kon namelijk niet overtuigen wat u over de streep trok om haar uw problemen toe te vertrouwen terwijl u verklaart verder niemand over uw problemen te hebben verteld. U verklaart ongeveer vier keer met haar gesproken te hebben maar zich niet te herinneren hoe jullie eerste gesprek verliep (gehoorverslag CGVS p.19-20). U verklaart dat jullie nergens over hebben gepraat maar dat zij zei iemand te zoeken die haar kon helpen waarna u haar uw problemen heeft uitgelegd. Verder geraakt u niet verder dan te stellen dat zij heel lief praatte en om die reden uw vertrouwen won (gehoorverslag CGVS p.20). **Het is opmerkelijk te noemen dat u slechts vier keer met iemand zou praten, niet kan weergeven hoe die gesprekken verliepen, maar op basis van deze gesprekken de levensingrijpende beslissing zou nemen om haar te volgen en uw land van herkomst te verlaten.** Dit terwijl u in de zes jaar dat u bij de familie van M. verbleef nog nooit iemand over uw problemen heeft verteld. U kan slechts aangeven dat zij aardig was. Wanneer u wordt gevraagd of u geen navraag deed over haar in de buurt, verklaart u dat ook anderen zeiden dat zij een aardige dame was. U weet echter niet waar zij deze reputatie dan wel vandaan had (gehoorverslag CGVS p.21). Bovendien verklaart u niet te weten of zij meestal in Turkije verbleef of in Nigeria (gehoorverslag CGVS p.21). Des te frappant hierbij is dat u zich zelfs haar familienaam niet meer kan herinneren (gehoorverslag CGVS p.19). Aangezien u reeds zes jaar bij de familie M. verbleef en zij een vaste klant was in het salon is het toch opmerkelijk dat u zelfs deze basisinformatie niet te weten kwam, zeker aangezien u verklaart dat zij er zo goed als wekelijks kwam (gehoorverslag CGVS p.19).

Verder blijkt uit uw verklaringen niet alleen dat u zich amper informeerde over de vrouw waarmee u het land zou verlaten, ook over uw werkbetrekking in Europa bleef u heel onwetend. Zo weet u amper waar u zou tewerk gesteld worden, u verklaart te denken dat het in Istanbul was maar kunt dit niet met zekerheid stellen (gehoorverslag CGVS p.21). U verklaart evenmin enige afspraken te hebben gemaakt omtrent uw verloning. U verklaart dat zij u enkel verzekerde dat zij u maandelijks zou helpen om uw familie geld te sturen (gehoorverslag CGVS p.27). Aangezien u aangeeft dat u de stap om het land te verlaten enkel en alleen maakte om uw broers en zussen te kunnen onderhouden is het dan ook uiterst opmerkelijk dat u zich op geen enkel moment zou afvragen hoeveel u op deze nieuwe job zou verdienen en dat u hier zelfs niet naar vraagt. Zo komt het evenzeer opmerkelijk over dat u geen enkele afspraak maakte omtrent de kosten voor de reis naar Europa. U verklaart dat O. u in Nigeria

helemaal niet over enige betaling voor de reis zou hebben gesproken. Noch zou u hier zelf naar geïnformeerd hebben. U verklaart dat u dacht dat u niets zou moeten betalen (gehoorverslag CGVS p.22). Gezien uw precaire economische situatie is het weinig aannemelijk dat u zich geen vragen zou stellen over de kostprijs wanneer u een dergelijke reis ondernam of dat u dit minstens ter sprake zou brengen om duidelijkheid te scheppen in wat er van u verwacht werd. **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u op basis van dergelijke vage en onvolledige informatie onbezonnen over uw toekomst zou besluiten en uw werk in Lagos opgeven.**

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria weinig aannemelijk worden bevonden.

Gezien er aan de manier waarop u Nigeria verliet reeds moeilijk geloof kan worden gehecht komen ook de represailles die u vreest vanwege O. omdat u haar niet kon terugbetalen voor de gemaakte reiskosten op de helling. In de eerste plaats slaagt u er niet in te concretiseren wat zij dreigde te doen bij een weigering het door haar opgelegde werk uit te voeren. U verklaart dat zij niet heeft gezegd wat zij zou doen indien u weigerde. Wanneer u aangeeft dat u schrik heeft dat O. u iets slechts zou aandoen wordt u gevraagd of zij daar iets over zei toen u nog bij haar verbleef, of zij u bedreigd zou hebben. U antwoordt niet echt maar dat u vreest dat zij u kwaad zou doen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat zij zei dat zij zou doen, verklaart u dat zij niets gezegd heeft (gehoorverslag CGVS p.25). **Het gaat dan ook enkel en alleen over een aanvoelen en assumpties van uwentwege dat zij effectief concrete acties zou ondernemen, vermoedens die u op geen enkele manier kan hard maken. U verklaart daarnaast verschillende telefoontjes van haar te hebben ontvangen** terwijl u in Griekenland verbleef en ook nog tijdens uw verblijf in België. Indien er al enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat zij u, na zes jaar, nog steeds zou opbellen, kan dit evenmin beschouwd worden als een concrete aanwijzing dat u enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien geeft u zelf aan dat zij de laatste tijd zo goed als geen contact meer met u opneemt. In 2015 zou u slechts vier keer zijn opgebeld en ook uw grootmoeder zou sinds december 2015 niet meer zijn opgebeld (gehoorverslag CGVS p.26). **Indien er al enig geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen, kan dit allerminst als een bewijs worden beschouwd dat er concrete acties tegen u zouden worden ondernomen bij een terugkeer naar Nigeria. Daarenboven geeft u aan gedurende uw zesjarige verblijf in Europa op geen enkel moment naar de politie te zijn gestapt om deze dreigementen en de behandeling door O. aan te klagen.** Noch in Turkije, noch in Griekenland of België heeft u bescherming gezocht bij de politiediensten (gehoorverslag CGVS p.29). Dit ondermijnt opnieuw uw vrees voor vervolging vanwege O..

Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Seks trafficking of women – okt 2015) blijkt dat **mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden** is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. **Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren.** Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. Zij zijn onder meer actief in Benin City, waar u van afkomstig bent. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. **Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege O. betreft.** Wanneer u wordt gevraagd of het geen optie zou zijn om ter bescherming beroep te doen op een dergelijke organisatie bij een terugkeer naar Nigeria, geeft u aan deze organisaties niet te kennen en niet te geloven dat de overheid arme mensen helpt (gehoorverslag

CGVS p.28-29). Dit biedt geen afdoende aanwijzing dat u in het geheel geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd. U legt geen **documenten** neer die de beoordeling van uw vrees voor vervolging bij een terugkeer naar uw land van herkomst kunnen wijzigen, noch legt u enige documenten neer met betrekking tot uw identiteit of uw reisroute.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48/3 tot en met 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet is geschonden. De commissaris-generaal werd op 21 april 2016 ter kennis gebracht van het feit dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag en heeft een termijn van vijftien dagen om een beslissing te nemen. Deze termijn werd volgens verzoekster niet geëerbiedigd daar pas op 20 mei 2016 een beslissing werd genomen, zonder dat hiervoor een reden werd gegeven.

Vervolgens meent verzoekster dat het tijdstip van haar asielaanvraag in belangrijke mate de weerhouden geloofwaardigheid van haar asielrelaas door verweerder kleurt. Zij zet hieromtrent het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“Verzoekster verliet in 2010 haar geboorteland, Nigeria. Zij reisde naar Europa via Griekenland. De personen waarmee verzoekster reisde waren moslim, terwijl verzoekster zelf christen is. Er werd haar daarom opgedragen een islamitische naam te gebruiken: M.S..

Door verzoekster werd in 2010 asiel aangevraagd in Griekenland. De asielaanvraag werd geregistreerd via haar islamitische naam (M.S.). Door haar asielaanvraag werd verzoekster in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten.

Verzoekster verkreeg verblijfsdocumenten als vluchteling.

Verzoekster heeft deze informatie kenbaar gemaakt tijdens haar interview. Een neerslag hiervan is te vinden in het gehoorverslag op pagina's 4-5.

Door de commissaris-generaal wordt hierop ingegaan in de beslissing van 20 mei 2016.

Echter, de eerdere asielaanvraag van verzoekster wordt enkel gezien als een element dat haar asielrelaas zou ondermijnen omdat verzoekster een asielaanvraag indiende onder haar islamitische naam. Ten onterechte wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster bij haar aankomst in Europa (Griekenland) onmiddellijk een asielaanvraag indiende en verblijfsdocumenten verkreeg als vluchteling.

De beslissing van de commissaris-generaal stelt bovendien dat “van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen”.

Verzoekster diende inderdaad onmiddellijk een aanvraag in 2010 bij haar aankomst in Griekenland. Zij heeft zich dus weldegelijk zo snel als mogelijk aangeboden bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

De mening van de commissaris-generaal kan daarom niet worden gevolgd.

Dat verzoekster in België een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend nu zij door de genomen verwijderingsmaatregel van de Dienst Vreemdelingenzaken gedwongen zou worden om terug te keren naar Nigeria, doet hieraan dan ook geen enkele afbreuk."

Verzoekster stelt dat haar eerste asielaanvraag in 2010 in Griekenland een essentieel onderdeel van haar asielaanvraag is, dat de beweringen van verweerder ontkracht, haar relaas bevestigt en de geloofwaardigheid van haar relaas benadrukt. Zij wijst erop dat verweerder de mogelijkheid heeft om navraag te doen bij de Griekse autoriteiten en haar Griekse asielaanvraag in het dossier te voegen. Dit geschiedde niet zonder dat dit wordt verantwoord in de bestreden beslissing. Door het toevoegen van de Griekse asielaanvraag kan volgens verzoekster worden aangetoond dat haar relaas niet werd opgesteld louter om een repatriëring te vermijden. Verzoekster meent dat essentiële informatie ontbreekt en dat de bestreden beslissing bijgevolg dient te worden vernietigd.

Vervolgens zet verzoekster haar vrees voor O. als volgt uiteen in haar verzoekschrift:

"Verzoekster heeft tijdens haar gehoor uiteengezet dat zij vreest bij haar terugkeer naar Nigeria voor O.. Zij is de spilfiguur in het vertrek van verzoekster uit Nigeria.

O. is een Nigeriaanse vrouw. Zij was iemand die op regelmatige basis in het salon kwam, gelegen op de benedenverdieping van het huis waar verzoekster verbleef in Nigeria ("ze kwam er vaak. Bijna elke week"; gehoorverslag, pagina 19).

Verzoekster was op dat moment uiterst ongelukkig over haar situatie. Zij verbleef in het huis, maar kwam nooit buiten, ze kende er niets ("Zocht u voordien al ander werk, een andere manier gezocht om daar weg te gaan? Neen. Waarom niet? Ik wist niet waar ik kon beginnen, ik kende er niets, ik ging niet buiten"; gehoorverslag, pagina 20).

Verzoekster was (sociaal) geïsoleerd.

S. zat soms in het salon (gevestigd in de benedenverdieping van het huis). Ze leerde op die manier O. kennen. Zoals gezegd was O. iemand die op zeer regelmatige basis in het salon kwam, bijna elke week. O. was aanvankelijk erg vriendelijk tegen verzoekster, hetgeen in contrast stond met de omgeving waarin verzoekster verbleef.

O. kon op die manier vrij eenvoudig het vertrouwen winnen van verzoekster.

Verzoekster was vooral erg blij dat zij iemand had die vriendelijk was tegen haar en waarmee zij kon praten en haar situatie uitleggen: "ze zei dat ze me zou helpen, ik legde mijn situatie en probleem uit. Ik zei dat ik het beu was in het huis waar ik was." (gehoorverslag, pagina 20).

O. vertelde verzoekster dat ze kinderen had in Turkije, waarvoor zij kon zorgen terwijl zij ook kon werken in het Afrikaans restaurant dat toebehoorde aan O.. Dit was voor verzoekster een enorme opportuniteit ("Het was een kans voor mij"; gehoorverslag, pagina 20).

Er waren verschillende gesprekken, dewelke uiteindelijk uitmondde in de beslissing van verzoekster om Nigeria te verlaten.

Verzoekster was hierin inderdaad naïef, wat de commissaris-generaal haar ten onrechte kwalijk neemt.

De commissaris-generaal verliest bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook de feitelijke situatie van verzoekster uit het oog. Verzoekster kende niemand. Zij ging zelfs niet buiten en was (sociaal) geïsoleerd. Zij voelde zich uiterst ongelukkig en wou vooral weg van de plaats waar zij was. Vragen stelde verzoekster dan ook amper. De kans die zij kreeg was voor haar voldoende om deze te grijpen. Omdat O. een vaste klant was en zeer lief was tegen haar, gaf dit verzoekster voldoende "vertrouwen" in een alternatief voor haar situatie.

Het mag toch worden opgemerkt dat, indien verzoekster haar verhaal wil opsmukken, zij eender welke achternaam kon geven aan O. en een heel verhaal kon vertellen over haar, waarvoor zij hebben gepraat, wat zij deed, haar lichaamsbouw, enzovoort.

Verzoekster heeft dit niet gedaan. Zij had daarentegen een bijna blind vertrouwen in een vaste klant die haar een beter leven voorstelde. Het moet nogmaals worden benadrukt dat verzoekster in een erg ongelukkige situatie was verzeild geraakt. Zij wou weg en kreeg een uitweg ("een kans"; gehoorverslag, pagina 20 – "Ik dacht dat het een kans was voor mij"; gehoorverslag, pagina 22) aangeboden van O..

Zij stelde dan ook geen (gedetailleerde) vragen, vragen over reiskosten, enzovoort.

De mogelijke uitweg was op zich voldoende overtuigend voor verzoekster.

Verzoekster was bovendien in de waan dat O. enkel goede intenties had met haar. Dit vormt de reden waarom verzoekster meermaals heeft benadrukt hoe "lief" O. aanvankelijk was: "ze leek me een lief persoon, de manier waarop ze praatte was heel lief" (gehoorverslag, pagina 22).

Dit is ook steeds het woord dat terugkomt wanneer zij over O. spreekt: hoe lief zij was.

De commissaris-generaal gaat hier bij het nemen van de bestreden beslissing aan voorbij door te concluderen dat een gebrek aan details een gebrek aan geloofwaardigheid zou betekenen.

De feitelijke situatie verklaart nochtans de handelswijze van verzoekster, waarbij verzoekster bijna blindelings de geboden uitweg uit haar situatie van ongeluk en isolement aannam. O. was "lief", een positief gevoel, in schril contrast met hoe verzoekster zich voelde en de omgeving waarin zij verbleef.

7. Verzoekster vreest echter thans voor represailles vanwege O. omdat verzoekster haar niet kon terugbetalen voor de "gemaakte reiskosten" (40 000 dollar). Dit bedrag eist O. van haar op.

Omdat verzoekster die niet kon betalen, moest verzoekster voor haar "werken": "Ze vroeg me te werken, ik zei dat ik dat niet kon doen. Ze zei dat ik haar moest betalen, ze zei dat ik 40 000 moest betalen om me naar Turkije te brengen. Ik zei dat ik dat niet wist, dat we dat niet besproken hadden voor ik vertrok" (gehoorverslag, pagina 23).

Verzoekster werd gedwongen om zich te prostitueren. Verzoekster weigerde, waardoor de relatie met O. pijlsnel een andere wending nam.

Deze wending in de relatie tussen verzoekster en O. ging gepaard met fysiek geweld, waarbij verzoekster een snede in haar vinger opliep. Zij draagt hiervan nog een, zij het weliswaar klein, litteken.

Verzoekster beschreef dit fysiek geweld tijdens haar gehoor: "Het was 's nachts, ze zei me steeds dat ik moest gaan werken. Ze werd kwaad en sloeg me en beet ik mijn hand. Ik moest vluchten. Dat is hoe ik vertrokken ben." (gehoorverslag, pagina 24) – "ze sloeg me en heeft in mijn hand gebeten" (gehoorverslag, pagina 25).

O. was zowel fysiek als verbaal gewelddadig ten opzichte van verzoekster. Dit vormt een belangrijke grond van de vrees die verzoekster heeft.

Deze vrees is gegrond: "ik ben bang dat iemand die me ziet in Nigeria, ze het haar zouden zeggen en dat ze me iets slechts doen".

Verzoekster heeft O. gedurende de tijd die zij doorbrachten dan ook werkelijk leren kennen: "dit soort mensen zijn heel wicked en gevaarlijk. Als ze me ziet kan ze me iets aandoen, me vermoorden of iets slechts." (gehoorverslag, pagina 26).

Van een helpende hand was geen sprake meer. Integendeel, de hand had verzoekster ondertussen zeer goed vast. Verzoekster zat in de greep van O.. Zij was haar iets verschuldigd: een bedrag van 40 000 dollar.

De vrees van verzoekster gaat dus verder dan enkel en alleen een "aanvoelen" (waarmee de commissaris-generaal bijna lijkt te stellen dat verzoekster zich maar iets wijsmaakt). De vrees van verzoekster is gefundeerd. Zij werd eerder al fysiek en verbaal aangevallen door haar. S. draagt hiervan tot op vandaag nog de sporen van (litteken).

Het oordeel van de commissaris-generaal is incorrect.

In het bijzonder wijst verzoekster dan ook op het fysiek geweld dat zij moest ondergaan.

Het gaat dan ook niet om een louter "aanvoelen", zoals de commissaris-generaal stelt. De vrees is gefundeerd en gebaseerd op eerdere ervaringen na zowel fysiek als verbaal geweld.

8. Deze vrees is ook heden aanwezig. De situatie is niet veranderd. Dat O. haar niet vergeten is, blijkt uit het feit dat zij haar nog steeds belt. De woorden dat verzoekster zich niet eeuwig kan verstoppen zijn niet mis te verstaan.

Verzoekster verblijft momenteel in België en heeft het voordeel van de (fysieke) afstand. Dit voordeel moet zij opgeven bij een terugkeer naar Nigeria, waarmee de commissaris-generaal ook geen rekening houdt.

Bovendien vreest verzoekster de (financiële) slagkracht van O.: "Ze heeft geld, in Afrika kan je alles doen als je geld hebt, als er geen hebt kan je niets doen. Zij zal kunnen doen wat ze wilt, daarom wil ik niet terug naar Afrika." (gehoorverslag, pagina 28).

Verzoekster heeft deze middelen daarentegen niet. Ook hiermee wordt geen rekening gehouden door de commissaris-generaal.

Deze elementen zijn fundamenteel en staven de vrees van verzoekster. Deze elementen dienden dan ook betrokken te worden in het oordeel van de commissaris-generaal.

9. Er wordt verzoekster vervolgens nog verweten door de commissaris-generaal dat S. in Europa en Turkije niet naar de politie is gestapt om bescherming te zoeken tegen O..

Deze bewering is weinig ernstig. De commissaris-generaal houdt kennelijk geen rekening met de precaire situatie waarin verzoekster verblijft: zij had geen legaal verblijf. Dit weerhield haar ervan om beroep te doen op de autoriteiten ter bescherming.

Deze feitelijke vaststelling kan niet worden ontkend. Toch heeft de commissaris-generaal hiermee kennelijk geen rekening gehouden.

10. Bovenstaande elementen staven de vrees van verzoekster voor haar leven en fysieke integriteit. De beoordeling van de commissaris-generaal vertoont op verschillende punten hiaten en tegenstrijdigheden. Dit oordeel, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, kan daarom niet worden gevolgd."

Betreffende de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten en ngo's stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift:

“Door de commissaris-generaal wordt “tot slot, maar niet in het minst” gesteld dat verzoekster bij haar terugkeer naar Nigeria kan rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten zowel als de bijstand van verschillende niet-gouvernementele organisaties voor zowel materiële en morele bijstand.

De bestreden beslissing stelt de situatie voor slachtoffers van mensenhandel wel zeer rooskleurig voor. De werkelijkheid is veel genuanceerder. Er is inderdaad vooruitgang gemaakt op het vlak van bescherming van slachtoffers van mensenhandel (men komt van zeer ver), maar de inspanningen dienen nog ernstig toe te nemen alvorens er een aanvaardbaar niveau wordt bereikt.

Het is bovendien niet gegarandeerd dat verzoekster effectief beroep kan doen op de hulp van deze organisaties. Verzoekster zal namelijk moeten aantonen dat zij een slachtoffer is van mensenhandel alvorens zij beroep kan doen op deze hulp. Als verzoekster hierin niet slaagt, kan zij geen hulp krijgen van deze organisaties.

Er zijn dan ook voorwaarden gesteld aan de hulp waarop de commissaris-generaal doelt.

Aan welke voorwaarden verzoekster allemaal moet voldaan om beroep te kunnen doen op de “materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren” werd niet onderzocht door de commissaris-generaal.

Hiermee werd ook geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Nochtans is dit cruciaal en kan noch mag dit als een evidentie worden beschouwd dat verzoekster hulp kan/zal krijgen.

Dit geldt des te meer omdat deze organisaties zijn opgericht met een specifiek doel. Het zijn geen organisaties die op algemene wijze hulp verstrekken. Dit kan bovendien ook niet. Er zijn slechts beperkte middelen en mensen aanwezig, waardoor met de geleverde hulp enkel spaarzaam kan worden omgesprongen.

De middelen voor NAPTIP zijn bijvoorbeeld (zeer) beperkt. Bijgevoegd rapport van de V.N. van 8 oktober 2015 bevestigt dit (stuk 2).

De bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten en hun vertegenwoordigers wordt daarom ten onrechte door de commissaris-generaal beschouwd als verworven én als een essentieel element (“tot slot, maar niet in het minst”) om de asielaanvraag van verzoekster te verwerpen.

12. Alvorens de stelling van de commissaris-generaal kan worden aangenomen dient te worden nagegaan aan welke voorwaarden verzoekster moet voldoen om beroep te kunnen doen op de materiële en morele bijstand van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties.

Verzoekster gaf ook zelf aan tijdens het gehoor dat zij niet denkt dat deze organisaties haar zullen helpen: “Ik denk niet dat ze me zullen helpen” (gehoorverslag, pagina 28).

Deze essentiële informatie ontbreekt in het administratief dossier.

Gelet op de huidige stand van het dossier, middels gelet op de devolutieve werking van het beroep, is er een onvoldoende onderzoek uitgevoerd om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Het dient hierom te worden vastgesteld dat in huidig dossier wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een rapport van de Verenigde Naties (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient opgemerkt dat de in artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 103). De wet verbindt aan het overschrijden van deze termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Wat betreft het moment waarop verzoekster haar asielaanvraag in België indiende, dient vastgesteld dat zij sinds februari 2013 in België verblijft, doch dat zij pas op 13 maart 2016, na haar arrestatie, een asielaanvraag indiende. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende drie jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Wat betreft haar in 2010 in Griekenland ingediende asielaanvraag, dient opgemerkt dat het feit dat zij in 2010 reeds een asielaanvraag indiende in Griekenland op zich geen afbreuk doet aan het feit dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ook na haar aankomst in België voortvarend optreedt en dus zodra zij hiertoe de kans heeft, een asielaanvraag indient indien zij werkelijk meent dat zij nood heeft aan internationale bescherming die zij meent niet van de Griekse autoriteiten te krijgen.

Waar verzoekster stelt dat essentiële elementen ontbreken in het administratief dossier omdat het dossier van haar asielaanvraag in Griekenland niet werd toegevoegd, dient erop gewezen dat niets verzoekster ervan weerhield deze volgens haar essentiële elementen uit deze eerdere Griekse asielaanvraag kenbaar te maken, zij het tijdens haar gehoor, zij het in onderhavig verzoekschrift. Verzoekster laat echter na dit te doen, zodat niet kan worden ingezien welke concrete elementen uit haar Griekse asioldossier dermate essentieel zouden zijn dat zij dienen te worden toegevoegd aan het administratief dossier teneinde een correcte beoordeling te kunnen maken van haar asielaanvraag in België. In de bestreden beslissing wordt er overigens terecht op gewezen dat verzoekster in Griekenland, zonder hiervoor een redelijke verschoning te kunnen bieden, gebruik maakte van een valse naam, hetgeen niet getuigt van een houding die erin bestaat de asielinstanties zo correct mogelijke informatie te verschaffen.

Wat betreft verzoeksters motieven om haar land van herkomst te verlaten, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Voorts verklaart u uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van puur economische motieven, namelijk u verklaart te zijn vertrokken om voor uw broers en zussen te kunnen zorgen. U verklaart expliciet dat er niets anders was dat er voor zorgde dat u het land wou verlaten (gehoorverslag CGVS p.25). U verklaart weliswaar eveneens niet goed te zijn behandeld door uw vader en uw stiefmoeder maar sinds u naar Lagos vertrok, rond 2004, geen enkel contact meer met hen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.14-16), zodat dit onmogelijk enige aanleiding kon vormen om uw land van herkomst te verlaten. U haalt eveneens aan slecht behandeld te zijn door de familie waar u werkte (gehoorverslag CGVS p.10-11). U overwoog echter op geen enkel ander moment ander werk te zoeken, terug te keren naar uw grootmoeder of naar de politie te stappen om dit aan te klagen (gehoorverslag CGVS p.11 en p.20). Wat betreft de verkrachting die u in deze context aanhaalt dient te worden aangestipt dat ook hier moeilijk geloof kan worden aan gehecht. Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd omtrent deze feiten blijft u namelijk uiterst vaag. Wanneer u gevraagd wordt wat er precies gebeurde en wanneer dit dan wel voorviel geeft u geen enkele verduidelijking. U geeft aan dat dit misschien 's nachts gebeurde en u toen misschien al vijf jaar bij deze familie verbleef. U slaagt er zelfs niet in aan te geven hoe vaak een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden, u verklaart dat het twee of drie keer heeft plaatsgevonden. Minstens kan worden verwacht dat men zich duidelijk voor de geest kan halen hoe vaak men een verkrachting diende te ondergaan. U blijft dan ook zodanig vaag met betrekking tot deze gebeurtenissen dat deze moeilijk voor waar kunnen worden aangenomen. Ook hier heeft u daarenboven geen enkele poging ondernomen om de situatie aan te vechten. U sprak er met niemand over en ging niet naar de politie (gehoorverslag CGVS p.10-11). Bovendien verklaart u dat deze familie geen wil heeft om u nog op te zoeken. Uw grootmoeder heeft één keer ruzie met hen gehad omwille van uw behandeling maar hoorde daarna niets meer van hen (gehoorverslag CGVS p.27). Ook uw werk en behandeling bij deze familie kan dan ook bezwaarlijk

als een motief voor uw vertrek worden beschouwd. **De door u ingeroepen economische motieven om Nigeria te verlaten vallen dan ook niet onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.** Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”.

De Raad ontwaart in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven. Deze dienen dan ook als vaststaand te worden beschouwd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangaande haar vrees voor O., komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij tracht aan te tonen dat haar naïviteit niet onbegrijpelijk is en dat minimaliseert de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zij na vier gesprekken met een voor haar aanvankelijk onbekende vrouw en zonder terdege na te gaan onder welke omstandigheden zij diende te werken, haar land van herkomst zou verlaten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het verlaten van het land van herkomst voor verzoekster enige reflectie en onderzoek met zich meebrengt en dat zij zich dus terdege tracht te informeren, zelfs al is haar situatie in haar land van herkomst in haar ogen verre van ideaal. Dit klemt des te meer daar achteraf blijkt dat O. haar een rad voor de ogen draait en zij omwille van de bedreigingen van O. in Europa internationale bescherming vraagt. Dat verzoekster gedurende ruim zes jaar heeft nagelaten zich verder te informeren omtrent O. of geen afdoende verklaring kan bieden voor het feit dat zij dit heeft nagelaten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielaanspraak. Het herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zijn dan ook geen dienstig verweer.

Waar verzoekster verder wijst op fysiek geweld vanwege O. (snee in haar vinger) en het litteken dat zij hieraan zou hebben overgehouden, dient vooreerst vastgesteld dat verzoekster geen enkel medisch attest bijbrengt van dit litteken. Daarenboven kan bezwaarlijk worden aangenomen, mede gelet op het geheel van haar overige gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen, dat zij een snee in haar vinger overhield aan fysiek geweld vanwege O..

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Dienaangaande kunnen in de eerste plaats een aantal vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u O. zou hebben ontmoet en wat er toe leidde haar te vertrouwen haar naar Europa te volgen. U kon namelijk niet overtuigen wat u over de streep trok om haar uw problemen toe te vertrouwen terwijl u verklaart verder niemand over uw problemen te hebben verteld. U verklaart ongeveer vier keer met haar gesproken te hebben maar zich niet te herinneren hoe jullie eerste gesprek verliep (gehoorverslag CGVS p.19-20). U verklaart dat jullie nergens over hebben gepraat maar dat zij zei iemand te zoeken die haar kon helpen waarna u haar uw problemen heeft uitgelegd. Verder geraakt u niet verder dan te stellen dat zij heel lief praatte en om die reden uw vertrouwen won (gehoorverslag CGVS p.20). **Het is opmerkelijk te noemen dat u slechts vier keer met iemand zou praten, niet kan weergeven hoe die gesprekken verliepen, maar op basis van deze gesprekken de levensrijpende beslissing zou nemen om haar te volgen en uw land van herkomst te verlaten.** Dit terwijl u in de zes jaar dat u bij de familie van M. verbleef nog nooit iemand over uw problemen heeft verteld. U kan slechts aangeven dat zij aardig was. Wanneer u wordt gevraagd of u geen navraag deed over haar in de buurt, verklaart u dat ook anderen zeiden dat zij een aardige dame was. U weet echter niet waar zij deze reputatie dan wel vandaan had (gehoorverslag CGVS p.21). Bovendien verklaart u niet te weten of zij meestal in Turkije verbleef of in Nigeria (gehoorverslag CGVS p.21). Des te frappant hierbij is dat u zich zelfs haar familienaam niet meer kan herinneren (gehoorverslag CGVS p.19). Aangezien u reeds zes jaar bij de familie M. verbleef en zij een vaste klant was in het salon is het toch opmerkelijk dat u zelfs deze basisinformatie niet te weten kwam, zeker aangezien u verklaart dat zij er zo goed als wekelijks kwam (gehoorverslag CGVS p.19).

Verder blijkt uit uw verklaringen niet alleen dat u zich amper informeerde over de vrouw waarmee u het land zou verlaten, ook over uw werkbetrekking in Europa bleef u heel onwetend. Zo weet u amper waar u zou tewerk gesteld worden, u verklaart te denken dat het in Istanbul was maar kunt dit niet met zekerheid stellen (gehoorverslag CGVS p.21). U verklaart evenmin enige afspraken te hebben gemaakt omtrent uw verloning. U verklaart dat zij u enkel verzekerde dat zij u maandelijks zou helpen om uw familie geld te sturen (gehoorverslag CGVS p.27). Aangezien u aangeeft dat u de stap om het land te verlaten enkel en alleen maakte om uw broers en zussen te kunnen onderhouden is het dan ook uiterst opmerkelijk dat u zich op geen enkel moment zou afvragen hoeveel u op deze nieuwe

job zou verdienen en dat u hier zelfs niet naar vraagt. Zo komt het evenzeer opmerkelijk over dat u geen enkele afspraak maakte omtrent de kosten voor de reis naar Europa. U verklaart dat O. u in Nigeria helemaal niet over enige betaling voor de reis zou hebben gesproken. Noch zou u hier zelf naar geïnformeerd hebben. U verklaart dat u dacht dat u niets zou moeten betalen (gehoorverslag CGVS p.22). Gezien uw precaire economische situatie is het weinig aannemelijk dat u zich geen vragen zou stellen over de kostprijs wanneer u een dergelijke reis ondernam of dat u dit minstens ter sprake zou brengen om duidelijkheid te scheppen in wat er van u verwacht werd. **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u op basis van dergelijke vage en onvolledige informatie onbezonnen over uw toekomst zou besluiten en uw werk in Lagos opgeven.**"

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekster niet aannemelijk weet te maken op welke wijze O. haar zou bedreigen, dan wel dat O. deze bedreigingen zes jaar later nog steeds ten uitvoer zou brengen: **"Gezien er aan de manier waarop u Nigeria verliet reeds moeilijk geloof kan worden gehecht komen ook de represailles die u vreest vanwege O. omdat u haar niet kon terugbetalen voor de gemaakte reiskosten op de helling. In de eerste plaats slaagt u er niet in te concretiseren wat zij dreigde te doen bij een weigering het door haar opgelegde werk uit te voeren. U verklaart dat zij niet heeft gezegd wat zij zou doen indien u weigerde. Wanneer u aangeeft dat u schrik heeft dat O. u iets slechts zou aandoen wordt u gevraagd of zij daar iets over zei toen u nog bij haar verbleef, of zij u bedreigd zou hebben. U antwoordt niet echt maar dat u vreest dat zij u kwaad zou doen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat zij zei dat zij zou doen, verklaart u dat zij niets gezegd heeft (gehoorverslag CGVS p.25). Het gaat dan ook enkel en alleen over een aanvoelen en assumpties van uwentwege dat zij effectief concrete acties zou ondernemen, vermoedens die u op geen enkele manier kan hard maken. U verklaart daarnaast verschillende telefoontjes van haar te hebben ontvangen terwijl u in Griekenland verbleef en ook nog tijdens uw verblijf in België. Indien er al enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat zij u, na zes jaar, nog steeds zou opbellen, kan dit evenmin beschouwd worden als een concrete aanwijzing dat u enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien geeft u zelf aan dat zij de laatste tijd zo goed als geen contact meer met u opneemt. In 2015 zou u slechts vier keer zijn opgebeld en ook uw grootmoeder zou sinds december 2015 niet meer zijn opgebeld (gehoorverslag CGVS p.26). Indien er al enig geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen, kan dit allerminst als een bewijs worden beschouwd dat er concrete acties tegen u zouden worden ondernomen bij een terugkeer naar Nigeria."**

Ook deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij in Europa en Turkije niet naar de autoriteiten stapte omdat zij geen legaal verblijf had, dient erop gewezen dat zij er eerder in haar verzoekschrift, alsook tijdens haar gehoor uitdrukkelijk op wees in Griekenland over documenten te beschikken die haar toelieten gedurende haar asielaanvraag in Griekenland te verblijven. Indien zij vlak na haar aankomst in België een asielaanvraag had ingediend, zou zij ook in België kunnen verblijven gedurende de asielprocedure. Dat zij gedurende drie jaar naliet dit te doen, terwijl zij wel degelijk van de mogelijkheid van een asielaanvraag op de hoogte was, is, zoals hoger gesteld, een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Zij slaagt er dan ook niet aan een afdoende verschoning te bieden voor haar nalaten zich te beroepen op de bescherming van de Europese autoriteiten.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Seks trafficking of women – okt 2015) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijkt heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid

over het land. Zij zijn onder meer actief in Benin City, waar u van afkomstig bent. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. **Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege O. betreft.** Wanneer u wordt gevraagd of het geen optie zou zijn om ter bescherming beroep te doen op een dergelijke organisatie bij een terugkeer naar Nigeria, geeft u aan deze organisaties niet te kennen en niet te geloven dat de overheid arme mensen helpt (gehoorverslag CGVS p.28-29). Dit biedt geen afdoende aanwijzing dat u in het geheel geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd." Het rapport dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stuk 2) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Nergens in dit rapport wordt melding gemaakt van restricties of voorwaarden die eraan zouden in de weg staan dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten en de aanwezige ngo's.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief dossier, noch in onderhavig verzoekschrift een element dat erop zou kunnen wijzen dat er voor verzoekster een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van voormeld artikel.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER